

Ա Ս Տ Ո Ւ Ա Մ

Ո՛վ դու անծայրդ խմեծութեան,
 Նխթոյ շարժիչ՝ կենդանի.
 Ժամուց իթռիչս՝ յաւերժական,
 Անգէ՛մ՝ իդէ՛մս երբակի:
 Հոգի միակ, ամենուրեք,
 Նոյն անպատճառ եւ անուրեք,
 Ում՝ ընաւ չեհաս արարած.
 Դու քեւ լընուս ըզտիեղերս,
 Բովանդակես, կերտես: պահես.
 Ըզքեղ կոչեմք մեք — Աստուած:

Ըզծով չափել համատարած,
 Թրւել զաստեղս եւ զաւաղ,
 Թէեւ կարէր միտք խորագլած,
 Քեղ չիք համար եւ գրծած:
 Երամք հոգւոցն լուսեղէն
 Որ իլուսոյդ ճառագայթեն,
 Քո խորհրդոց չեն ժաման.
 Միտք որ իքեղ ձրգտիլ յողայ,
 Իմեծութեան քում՝ չըքանայ
 Իբր աղբնթարթ՝ յաւիտեան:

Ձվրջին ստեղծուած ժամանակեան
 Դու յանդընդոց կոչեցեր,
 Ձյաւերժածինն ըզյաւիտեան
 Իքում՝ անձինդ հաստեցեր:
 Դու ինքնագոյ ես եւ ինքնեղ,
 Ինքդ յինքենէ ծագեալ շրքեղ,
 Դու լոյս: աղբիւր լուսոյ ես.
 Միով բանիւ ստեղծեր զամէն,
 Նոր արարածք քեւ ընձիւղեն,
 Որ էնդ եւ ես եւ իցես:

Դու պինդ ունիս զէից շրջթայն,
 Կենագործեալ եւ պահես.
 Ձրսկիդքն յողես յիւրն իվախճան,
 Մահումք ըզկեանս պարգեւես:
 Որպէս շանթիք ցիր թօթափին,
 Արեգակունք իքէն ծնանին.
 Որպէս իպարզ ձրմերան
 Հատք եղեմանց փայլատակին,
 Յոլան պընդին եւ նըշողեն, —
 Աստեղք յանդուռդս ընդ քեւ կան:

Ձրագունք վառեալ բիւրք բիւրաւոր
 Յանհուն երկինս ընթանան.
 Քո հրամանաց են սպասաւոր,
 Լոյս կենսաբեր հանուրց տան.
 Այլ հրածորան սքա զամբարք,
 Կամ բիւրեղեայ լերանց կատարք,
 Կամ օսկեփայլ ջուրք անթիւ,
 Կամ բոցակէզ իցեն եթերք,
 Կամ համօրէն վառ տիեղերք, —
 Առ քեւ գիշեր են առ տիւ:

Որպէս կաթիլ իծով անծայր՝
 Երկնից առ քեւ է հանգէս.
 Այլ զինչ առ քեւ է այս աշխարհ,
 Իսկ զինչ ապա իցեմ ես: —
 Յեթերաճեմն այն ովկիան

Աշխարհս յողեալ բիւրհաղարեան
 Եւ յաւելեալ հաղարս ինչ,
 Թէ՛ նդ քեղ գընեմ՝ կըշուոց իմէտ,
 Հաղիւ լիցին մի միայն կէտ.
 Իսկ ես առ քեւ եմ՝ ոչինչ:

Ոչինչ. այլ դու յանձն իմ՝ ծագես
 Քո բարութեամբք յորդառատ,
 Յանձն իմ՝ ըզքեղ կերպարանես՝
 Որպէս արեգ ջուրց իկաթ:
 Ոչինչ եմ ես, այլ կենդանի.
 Ձրգտիմ անյագ յող արփենի,
 Թրուիչս առնում իբարձու.
 Իքոյդ գոյակ անձն իմ՝ յուսայ,
 Հետազօտէ, խորհի, խոկայ.
 Դում ես, — ապա գոս եւ դու:

Գոս դու. ընութիւն է ինձ քարոզ.
 Ձայս եւ իմ սիրտ ձայնէ ինձ.
 Ձայս հաստատէ մըտաց իմ՝ ոյժ,
 Գոս դու, — եւ ես չեմ՝ ոչինչ:
 Տիեզերաց եմ՝ իմաննէ.

Եւ որպէս միտք իմ՝ ցուցանէ՝
 Յայն միջակէտ կամ՝ ընութեան,
 Ուր աւարտեալ գէս մարմնաւոր՝
 Սկըսար կերտել հոյս երկնաւոր,
 Ձիս զօգ եղեր յէս համայն:

Տիր աշխարհաց ես եմ՝ զօղիչ,
 Հիւթեղինաց վեհ կատար.
 Կենսաւորաց կէտ որոշիչ,
 Աստուածութեան պերճ տիպար:
 Մարմնովս իհող եմ՝ լուծական,
 Մըտք շանթից տամ ես հրաման,
 Տէր եմ, — ծառայ — որդն — Աստուած.
 Այլ թէ՛ այսչափ հրաշակերտ եմ,
 Ուստի ծագումն իմ՝ ոչ գիտեմ.
 Բայց ես անձինս չեմ հաստուած:

Ես քո ստեղծուած եմ, Տէր Աստուած,
 Քո հանճարոյդ հրաշակերտ.
 Աղբիւր կենաց, տըւիչ բարեաց,
 Հոգի հոգւոյս իմ եւ պես:
 Արդարութեան քում էր հաճոյ
 Ձի ընդ անդուռդս անցցէ մահու
 Այս իմ անմահ բընութիւն.
 Հոգիս ըզգեստ մահու զգեցցի,
 Մեռելութեամբ անգրէն դարձցի,
 Հայր, յանմահ քոյդ էութիւն:

Անճառելի անհաս էակ,
 Դիտեմ՝ զոգիս ապիկար.
 Ըզքեղ մըտաց իմ՝ բովանդակ
 Եւ ուրուագրել չէ հընար:
 Այլ վառատրեւ թէ իցէ պարտ,
 Մահկանացուացս է ընաւ անմարթ
 Քեղ եղանել գովաբան.
 Բայց վերամբարձ առ քեղ գիմել,
 Յանհուն խրարոց զանձն ընկըղմել,
 Արաօսը հեղուլ գոհութեան: